

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ, 1893. ΑΡΙΘ. 304

Συνδρ. έτησ. έν Ελλάδι. Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

Είς ούδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προκληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῶ φρ. 2.

Ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 26.

ΕΝ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΓΑΛΙΛΑΙΟΥ.

Ὁ Γαλιλαῖος μετὰ τὴν τύφλωσιν αὐτοῦ ἐξη εἰς τὴν ἐξοχικὴν αὐτοῦ ἐπαυλιν ἐν Ἀρκέτρει, ὅπου εἶχεν ἐξορισθῆ ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς καταδιωγμούς. Πρωῖαν τινα ἀκριβῶς μετὰ ἓν ἔτος ἀπὸ τῆς ἐν Ρώμῃ καταδίκης του ἐσκέπτετο περὶ τοῦ πικροῦ παρελθόντος του καὶ τῶν ἄλλων κακῶν, τὰ ὅποια ὑπέφερε. Ἡ σκέψις του ἐκείνη τὸν ἔκαμε περίλυπον καὶ ἠθέλησε νὰ μείνῃ εἰς τὸ μικρὸν του δωμάτιον. Διὰ νὰ ἀποδιώξῃ δὲ ὅλως διόλου ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του τὰς λυπηρὰς ἐκείνας σκέψεις ἤρκεσε νὰ περιπατῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἀν ἠρκέσθῃ ὅμως εἰς τοῦτο, ἤθελε νὰ κινῆται καὶ νὰ ἀναπνῇ περισσότερον ἐλευθέρως, καὶ λησμονήσας ὅτι ἦτο τυφλὸς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του ἔξω. Ταχέως ἡ ἐξηρεθισμένη διάνοιά του ἤρρισε νὰ πρᾶνῃται καὶ καθόσον ἐπροχώρει ἡσθάνετο ἀνακούφισιν εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἡ καρδιά του διετίθετο εὐνοικώτερον μὲ τὸν ἑαυτὸν του, τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἀκόμη μὲ αὐτοὺς τοὺς ἐχθρούς του. Ἐπὶ τέλους τόσον ἡσύχασεν, ὥστε αὐτὸν παρελθούσαι ἐκείναι τρικυμίαι τοῦ βίου του τὸν ἐπροξένησαν γέλωτα, καί, ἐλέγχων τὸν ἑαυτὸν του διὰ τὴν ἀδυναμίαν, ἡ ὁποία τὸν ἐκυρίευσεν, ἐπεθύμησε πάλιν νὰ εἴναι μετὰ τῶν φίλων του, ἀλλ' εὐθὺς ἐνόησεν ὅτι παρὰ πολλὴν εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν κατοικίαν του. Εἵξευρε, εἶνε ἀληθές, πολὺ καλὰ τοὺς δρόμους τοῦ ἀγαπητοῦ του λόφου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐβάδιζε, ἀλλὰ μετὰ τὴν τύφλωσιν του ποτέ του δὲν εἶχεν ἐξέλθει τῆς οἰκίας. Ποῦ ἄρα γε νὰ ἦτο; Ποῦ ἤθελε νὰ ὑπάρῃ; Τὸ πᾶν περὶ τοῦ ἦτο ἡσυχον. Πρὸς

στιγμὴν ἐφοβήθη καὶ ἐστάθῃ ἀκίνητος. Μὲ μίαν βιαίαν κίνησιν τῶν χειρῶν του ἔφερεν αὐτὰς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καί, τρίβων αὐτούς, ἀνέκραξε, «Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοί, οἱ ὁποῖοι μοὶ εἶχον δεῖξει νέον οὐρανόν» τώρα οὔτε ἓνα μικρὸν μέρος τῆς γῆς ταύτης θέλουν νὰ μοὶ δείξουν. Ἀλλ' ὑπομονή.» Καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας ὥσταν νὰ ἐπερήμεν καποῖον νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν του.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε τὸν κρότον σιδηρᾶς ἄγκρας ράβδου ἐπὶ τῶν λίθων. Λαβὼν τότε θάρρος ἐφώνησε: «Ἀδελφέ!» — «Ποῖος εἶνε αὐτοῦς;» ἦτο ἡ ἀπάντησις. «Τί θέλεις; Θέλεις ἴσως νὰ μοῦ δώσῃς κάτι τι;» — «ὦ! θέλω σὺ νὰ μοῦ κάμῃς μίαν χάριν,» εἶπεν ὁ Γαλιλαῖος. Καὶ ὁ ξένος ἀπεκρίθη: «Ἀνυστῶς δὲν θὰ ἡμπορέσω νὰ κάμω τὴν ἐπιθυμίαν σου, πτωχέ μου, διότι πρὸ ὀλίγου ἔκλαια μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου διὰ τὴν σημερινήν μου ἀποτυχίαν. Ἀλλ' ὅχι, ὅχι—στάσου, ἐπὶ τέλους, εἴμεθα ἀδελφοὶ τῷ ὄντι καὶ περισσότερον μάλιστα ἀπὸ τοὺς πλουσίους μὲ αὐτὴν τὴν πτωχείαν μας. Νά, ἐδῶ ἔχω ἓνα μεγάλο καλὸ ψωμί. Μοῦ τὸ ἔδωκαν εἰς τὸ Γκροέλλο (ἐπαυλὶς τοῦ Γαλιλαίου), θὰ κάμῃς δὲ καλὰ νὰ ὑπάρῃς καὶ σὺ ἐκεῖ, διότι ἐκεῖ κατοικεῖ ἓνας καλὸς πλούσιος ἄνθρωπος. Νά, πάρε το. Ἀλλὰ ποῦ εἶσαι;»

«Σὲ εὐχαριστῶ, δὲν χρειάζομαι τὸ ψωμί σου, καλέ μου φίλε. Εἶμαι τυφλὸς καὶ ἡ μόνη χάρις, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ κάμῃς, εἶνε νὰ με ὁδηγήσῃς εἰς τὴν κατοικίαν μου.» — «Τί; νὰ σὲ ὁδηγήσω εἰς τὴν κατοικίαν σου! Κύριε ἐλέησον! Ἀληθῶς ἐδῶ θὰ ἐφαρμοσθῇ τό: Τυ-

φλὸς τυφλὸν ὁδηγεῖ· διότι νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν ἀφότῳ ἐγεννηθῆκα δὲν εἶδον ποτέ μου τὸν ἥλιον!»

Ὁ Γαλιλαῖος ἀνεστέναι λυπηρὰ· ὁ δὲ ἄλλος ἐξηκολούθησεν· « Συγγνώμην ἂν σὲ ἐξέλαβα ὡς τυφλόν. Ἀνθρώπος ἄνευ ὀφθαλμῶν κἀμνεῖ πολλὰ σφάλματα. Ἄλλ' ἄς ὑπάγωμεν. Γνωρίζω καλὰ τὸ μέρος. » «Θέλεις τότε νὰ μὲ ὁδηγήσῃς εἰς τὸ Γκιόέλλο; Εἰξεύρεις τὸν δρόμον;» — «Καὶ ἐκεῖ θέλεις νὰ ὑπάγῃς;» — «Ναί.» — «Τότε ἄς ὑπάγωμεν. Ποῦ εἶνε τὸ χέρι σου;» — «Νά το.» Καὶ ἀφοῦ ἐπὶ τινα στιγμὴν ἐζήτησεν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὴν χεῖρα ἐπὶ τέλους τὰς εὐρον. Καὶ τοιουτοτρόπως ἀνεχώρησαν.

«Ἀπ' ἐδῶ,» εἶπεν ὁ τυφλὸς ξένος· «μου φαίνεται ὅτι καὶ σὺ εἶσαι γέρον, πόσων ἐτῶν εἶσαι, ἀδελφέ;» — «Ἐπὶ τὰ ἐβδομήκοντα,» εἶπεν ὁ Γαλιλαῖος — «ὦ, εἰμαι πλουσιώτερός σου εἰς τὰ χρόνια, — εἰμαι ὀρθοῦντα δύο. Ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; Τὰ φορέματά σου δὲν φαίνονται νὰ εἶνε πτωχοῦ ἀνθρώπου. ὦ, σὰς παρακαλῶ, Κύριε, νὰ μὲ συγχωρήσῃς. Τὰ πτωχά μου φορέματα θά...» — «Καὶ παρακαλῶ διατὶ δὲν μὲ λέγεις τώρα, ἀδελφέ;» — «Ἀλλὰ σύ...» — «ὦ, ἐγὼ — ἐγὼ εἰμαι ἕνας δυστυχὴς τυφλός, ὁ ὁποῖος θὰ ἔμενε ἀβοήθητος εἰς τὸν δρόμον μὲ τὰ καλὰ μου αὐτὰ φορέματα, ἂν δὲν μὲ ἐβοήθει ἕνας ἀδελφὸς ὡς σύ.»

Ἐπὶ τινα καιρὸν ἀμφοτέρωι σιωπηλοὶ ἐβάδιζον, ἕως οὗ ὁ κώδων τοῦ χωρίου εἰδοποίησεν αὐτοὺς ὅτι εὐρίσκονται πλησίον τῆς ἐπαύλεως.

«Ἐπιθυμεῖς ἀληθῶς νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν ἐπαυλίαν τοῦ Γκιόέλλου; Γνωρίζεις ἐπίσης καὶ τὸν καλὸν κύριόν της, τὸν Κύριον Γαλιλαῖον;» — «Ναί, τὸν γνωρίζω· σὺ τὸν γνωρίζεις;» — «Ναί, ἀρκετὰ καλὰ, — καὶ μὲ τοῦτο θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι, ἂν καὶ δὲν τὸν εἶδά ποτε, ὅμως ποτὲ δὲν ἄφυγα ἀπὸ τὴν πόρτα του χωρὶς ψαμί καὶ ποῖος δὲν τὸν γνωρίζει; Ὁ κόσμος λέγει ὅτι εἶνε μέγας ἀνὴρ, ἀλλ' οἱ σύντροφοί μου καὶ ἐγὼ τὸν ὀνομάζομεν καλὸν ἄνθρωπον, διότι κανεὶς δὲν ἐννοεῖ τὴν φιλανθρωπίαν καθὼς ἐκεῖνος, καὶ διὰ τοῦτο ὅλοι τὸν ἀγαπῶμεν, ἂν καὶ δὲν τὸν γνωρίζωμεν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μας!» Οὕτως ἔχει μὲ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ μὲ τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτόν. Τὸν ἀγαποῦν ἂν καὶ δὲν τὸν εἶδον ποτέ.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γαλιλαίου μαθητῆς τις τοῦ μεγάλου διδασκάλου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον ἀφῆκε τὸν μεταλαγχολικὸν γέροντα, ἀλλ' εὗρεν αὐτὸ κενὸν καὶ τὴν θύραν τοῦ ἀνοικτήν.

Μὲ πολὺν φόβον ἐφώναξε τοὺς φίλους καὶ

τοὺς ὑπηρέτας καὶ τοὺς ἑστειλε διὰ νὰ ἐξετάσωσι καὶ εὗρωσι τὸν προσφιλεῖ τυφλόν. Ὅτε τὸν εὗρον ἐφώναζον ἀπὸ χαρὰν· καὶ ὁ νέος εὐθὺς ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν πλήρης εὐγνωμοσύνης, διότι τὸν εἶδε ἀσφαλῆ. «Κύριε Γαλιλαῖε, τί φόβον ποῦ μᾶς ἐπροξένησας!» καὶ λέγων ταῦτα ὁ μαθητὴς κατεφίλει τὴν χεῖρα τοῦ διδασκάλου. Μόλις τώρα παρετήρησε καὶ τὸν ξένον σύντροφόν του, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ ἐνόησε ποῖον εἶχεν ὁδηγήσει.

Πρὶν δὲ παρέλθῃ ἡ ἐκπληξίς τοῦ πτωχοῦ ὁ Γαλιλαῖος, ἐναγκαλισθεὶς αὐτόν, ἀνέκραξε· «Ἰδού, φίλε μου! ἰδού ἕνας ἀδελφὸς τοῦ Γαλιλαίου. Ἡ φιλανθρωπία μᾶς ἔκαμεν ἀδελφούς. Μὲ ἔσωσας, φίλε μου, ἄν ἐξεύρεις ὅτι καὶ ὁ Γαλιλαῖος εἶνε τώρα τυφλός; Πάν ὅ,τι δὲ τώρα εἴμπορεῖ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν δυστυχίαν του, εἶνε νὰ βοηθῇ τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ὑποφέρουσιν. Ἐλα, ἡ οἰκία μου θὰ εἶνε καὶ ἰδική σου καὶ τὸ ψαμί μου ψαμί σου. Θὰ ἴδῃς δὲ ὅτι καὶ οἱ πλούσιοι εἴμπορεῖ νὰ γίνουν ἀδελφοὶ καθὼς καὶ οἱ πτωχοί.»

Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πτωχοῦ τυφλοῦ διεχύθη τότε ἄπειρος τρυφερότης καὶ εὐγνωμοσύνη καὶ φιλῶν τὴν χεῖρα τοῦ μεγάλου διδασκάλου δὲν εἴμπόρεσεν οὐδὲ λέξιν νὰ εἴπῃ ἀπὸ τὴν πολλήν του συγκίνησιν.

Η ΓΑΡΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΚΝΕΙΠ.

Ἐν Βεροσσοφεν, μικρᾷ κωμοπόλει τῆς Βαυαρίας, ἱερεὺς τις καθολικός, ὁ Ἀββᾶς Κνεῖπ, ἐνεργεῖ θαυμασίας θεραπείας πλείστον εἰδῶν νοσημάτων, διὰ τῆς ὑδροθεραπείας. Ἐχει ἰδίαν μέθοδον, δι' ἧς πρῶτον ἐθεραπεύθη αὐτός, κατόπιν δὲ ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ πρὸς ὄφελος τῶν ὁμοίων του. Ἡ φήμη του διεδόθη εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ μέχρι τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῶν Ἰνδιῶν, προσέρχονται δὲ τόσα πλήθη νὰ τὸν συμβουλευθῶσιν, ὥστε τὰ ξενοδοχεῖα τῆς μικρᾶς κώμης δὲν ἔχουν τόπον δι' αὐτούς, καὶ ἀναγκάζονται νὰ κοιμῶνται εἰς τὰς σιδηροδρομικὰς ἀμάξας.

Ὅπως ὅλοι οἱ ἐμπειρικοὶ, ὁ Ἀββᾶς Κνεῖπ ἔχει τὴν ἀξίωσιν ὅτι δύναται νὰ ἰατρῇ καθεῖδος ἀσθενείας διὰ τῆς μεθόδου του, τὸ βέβαιον δὲ εἶνε ὅτι πολλὰκις ἐπιτυγχάνει ἐκεῖ ὅπου πολλοὶ διάσημοι ἰατροὶ ἀπέτυχον.

Ἡ μέθοδός του διαφέρει ἀπὸ τὴν κοινὴν ὑδροθεραπείαν ἰδίως κατὰ τοῦτο, ὅτι ἀντὶ νὰ δίδῃ εὐθὺς τὴν ψυχρολουσίαν, ντοῦς τοὺς καταιωνισμούς καὶ ἄλλα συνήθη μέσα, ἅτινα εἶνε λίαν σφοδρὰ διὰ πολλὰς κράσεις, ἀρχίζει διὰ σειρᾶς δυναμοτικῶν